

Myndighedens naturlige Medfor, at den kan komme til i visse Tilfælde at gaae ud over den Paagældende selv. Jeg skal altsaa med god Samvittighed stemme for det Forslag, som der her er Spørgsmaal om.

Qvistgaard: Det Spørgsmaal, som jeg vil tillade mig at berøre, angaaer Bestemmelsen i Lovforslaget's § 29, 3die Stykke, 1ste Punktum. Det ærede Udvalg har vel ikke fundet nogen Betænkelighed ved denne Bestemmelse, men jeg har dog den Frygt, at man derigjennem mulig kunde komme til at træde agtede Medborgeres Vre lidt for nær. Hvad der dog maaskee vilde kunne berolige mig noget i saa Henseende, vilde være, om den høitagede Justitsminister vilde forstikke mig om, at der i Tilfælde, hvor der er tildeelt Noget en Advarsel, vil kunne meddeles Bevilling til at faae Sagen nærmere undersøgt. Det forekommer mig nemlig, at en Mand's Vre ogsaa bliver angreben ved, at han faaer en Advarsel, ja, at den endog kan være ham langt ubehageligere end selv en meget stor Pengebøde. En ufortjent Advarsel vil han maaskee ikke altid let kunne taale, og det vil derfor kunne være ham af den største Vigtighed, at han kan faae Sagen undersøgt. Jeg troer i Henshold til det Anførte, at det vilde være særdeles ønskeligt, om der til 3die Behandling kunde blive foretaget en Forandring i den omtalte Bestemmelse i § 29 i den af mig antydede Retning. Hvad den under Nr. 28 foreslaaede Bestemmelse angaaer, da skal jeg jeg kun bemærke, at det forekommer mig, at det ialfald, hvor der er Spørgsmaal om Børn, maa ansees for aldeles nødvendigt, at Færdældrene eller Børgerne faae Ret til at have noget Indseende med de mod dem reiste Sager, saa at Børnene ikke selv og alene kunne afgive nogen hindende Erklæring om, at de ere tilfredse med disses Afgjørelse. Det forekommer mig, at en Tilføielse derom er absolut nødvendig; thi at Børnene skulde komme til at staae alene ligeoverfor Dommeren ved Afgivelsen af en saadan Erklæring, vilde dog virkelig være i høieste Grad unaturligt.

Krieger: Det Sidste, som den ærede Landssthingsmand omtalte, og som han ansaae det for nødvendigt at tilføie, troer jeg rigtig nok følger ligefrem af Lovgivningens almindelige Regler, som jeg ikke finder, at man i nærværende Tilfælde behøver udtrykkelig at gjentage. — Med Hensyn til Spørgsmaalet om Advarslar troer jeg, man maa sige, at Ingen er nødt til at finde sig i en Sags Afgjørelse med en Advarsel, naar man foretrækker Dom. Jeg veed ikke, om den ærede Drdfører vil udtale sig om, hvorvidt han deler denne min Opfattelse. Den lille Bemærkning, jeg iøvrigt vilde gjøre, angaaer et Punkt, med Hensyn til hvilket der, om jeg ikke tager feil, var en lille Uoverensstemmelse mellem den ærede Drdfører og min ærede Sidemand (Broch). Det blev nemlig af det ærede Medlem for Kjøbenhavn antaget, at selv om Udvalgets Forslag til § 30 om Udeladelsen af Ordene „og Høiesteret“ og de andre Smaaforandringer, der dertil knytte sig, bleve vedtagne, maatte Høiesteret i de Tilfælde, hvor en saadan Sag undtagelsesviis kunde komme frem for den, have samme Myndighed til at hjemvise Sagen til skriftlig Behandling som den, der med særlig Bestemmelse gives Overretterne i § 30, uagtet Behandlingsmaaden ellers er en anden. Jeg skulde, sjøndt den ærede Drdfører ikke udtalte sig specielt om dette Punkt, troe, at han var af den modsatte Mening, og jeg skulde ogsaa troe, at denne modsatte Mening maa ansees for den rigtige Fortolkning af Paragraphen, saaledes som den vil komme til at lyde. Netop fordi en saadan særlig Henvisning til skriftlig Behandling i Modsætning til den Behandlingsmaade, der ellers er den gjældende for disse Sager, er noget Eiendommeligt, saa at den altsaa særlig maa hjemles for Overretten i § 30, troer jeg, at hvis man vilde, at Høiesteret skulde have den samme Ret, maatte den udtrykkelig gives. Det er jo Noget, der kunde stee til 3die Behandling, men jeg skulde imidlertid dog troe, at det neppe er Noget, der egentlig behøves. Naar Landsverretten har Sagen til Behandling, kan den nok sørge for, at der ikke er saadanne Mangler ved den, at den ikke vilde kunne foretages for Høiesteret i